

Arrest

nr. 243 793 van 9 november 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis) en tot onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DETHIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker betreedt op 10 oktober 2014 het Belgische grondgebied. Hij is in het bezit van een geldig internationaal paspoort voorzien van een door de Belgische autoriteiten afgeleverd visum lang verblijf (type D). Dit visum werd verzoeker toegestaan voor het volgen van studies aan het Institut Hénalux.

1.2. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van de elektronische A-kaart, die jaarlijks wordt verlengd.

1.3. Verzoeker volgt studies aan het Institut Hénalux in de academiejaren 2014/2015, 2015/2016, 2016/2017 en 2017/2018. Een nieuwe inschrijving aan deze onderwijsinstelling voor het academiejaar 2018/2019 wordt niet langer toegestaan. Er blijkt niet dat verzoeker tijdens het academiejaar 2018/2019 nog enige studie volgt in België. De geldigheid van verzoekers A-kaart verstrijkt op 31 oktober 2018.

1.4. Verzoeker schrijft zich voor het academiejaar 2019/2020 in bij de Haute Ecole Bruxelles-Brabant voor het volgen van de bachelor rechten. Vervolgens meldt hij zich op 12 september 2019 aan bij de administratieve diensten van de gemeente Halle voor een aanvraag tot vernieuwing van zijn verblijfsvergunning als student. Op 17 september 2019 stelt de burgemeester van de gemeente Halle vast dat deze aanvraag onontvankelijk is, omdat deze niet is ingediend uiterlijk voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning en dit overeenkomstig artikel 101, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

1.5. Op 12 december 2019 dient verzoeker een (nieuwe) aanvraag in voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van student op grond van de artikelen 9 en 58 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 23 maart 2020 verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 12.12.2019 bij de burgemeester van Halle door [T.F.W.B.], geboren te [...] op [...], onderdaan van Kameroen, verblijvende [...], in toepassing van de artikelen 58 en 9 alinea 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 september 2006, is onontvankelijk.

MOTIVERING:

Overwegende dat betrokkene geen buitengewone omstandigheden aanhaalt die zijn aanvraag hier in België verantwoorden; dat er dus geen redenen zijn waarom hij de machtiging niet vanuit zijn thuisland Kameroen had kunnen aanvragen;

Overwegende dat de A kaart van betrokkene al vervallen is sinds 31.10.2018 en dat hij pas 14 maanden later opnieuw komt opdagen met een aanvraag tot verlenging van zijn verblijf als student;

Dat hij tijdens het academiejaar 2018-19 in geen enkele onderwijsinstelling was ingeschreven en dat het helemaal niet duidelijk is wat hij in dat jaar heeft gedaan.”

1.6. Eveneens op 23 maart 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

*Overwegende dat de genaamde [T.F.W.B.]
geboren te [...], op (in) [...],
van Kameroen nationaliteit,
verblijvende te [...]
gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren.*

REDEN VAN BESLISSING :

Artikel 61, § 1, 2° De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd wordt in België te verblijven teneinde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten, 1° wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument.

Overwegende dat betrokkene op 10.10.2014 naar België kwam op basis van een visum D om hier te komen studeren;

Dat hij van 2014 tot 2017 was ingeschreven aan het institut Hénalux in de richting Bachelier en droit, maar dat hij geen enkele vooruitgang boekte en zich daarom niet meer mocht inschrijven tijdens het academiejaar 2018-19;

Dat hij bijgevolg tijdens het academiejaar 2018-19 in geen enkele onderwijsinstelling was ingeschreven en dat het helemaal niet duidelijk is wat hij in dat jaar heeft gedaan.

Overwegende dat de A kaart van betrokkene al vervallen is sinds 31.10.2018 en dat hij pas 14 maanden later opnieuw komt opdagen met een aanvraag tot verlenging van zijn verblijf als student;

Dat hij bovendien geen buitengewone omstandigheden kan aanhalen waarom hij de nieuwe machtiging niet vanuit zijn thuisland heeft gedaan.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam op 10.10.2014 naar België met een visum om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van art.8 EVRM, al woont hij bij zijn neef en diens gezin. Betrokkene is echter meerderjarig en vormt met hen geen kerngezin."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de beide bestreden beslissingen, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9, 9bis, 58, 59 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Hij betoogt eveneens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"EN CE QUE la partie défenderesse fonde la première décision attaquée sur l'article 61 §1, 2° de la loi du 15 décembre 1980.

La partie défenderesse indique dans la première décision attaquée que le requérant vit avec son cousin. La partie défenderesse indique dans les deux décisions attaquées que le requérant ne s'est présenté à la commune que quatorze mois après l'expiration de sa carte A.

Dans les deux décisions attaquées, la partie défenderesse indique que le requérant n'a pas invoqué d'éléments permettant d'établir les circonstances exceptionnelles qui justifient qu'il puisse introduire sa demande de séjour depuis la Belgique.

ALORS QUE l'article 2 de la loi 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs stipule que « /les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle ».

L'article 3 de cette même loi dispose que « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. »

Le 28 mai 2020, dans un arrêt n°236.059, Votre Conseil a rappelé l'étendue de sa compétence : « le Conseil est compétent pour exercer un contrôle de la légalité de la décision administrative attaquée. Dans le cadre de son contrôle de légalité, il n'appartient pas au Conseil de substituer son appréciation à celle de la partie défenderesse mais uniquement de vérifier si celle-ci n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : C.E., arrêtn° 147.344 du 6 juillet2005).

Dans ce même cadre, il lui appartient notamment de vérifier si la partie défenderesse a respecté les obligations qui lui incombent, notamment, en termes de motivation des actes administratifs. A cet égard, il importe de rappeler que, si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité en vertu de diverses dispositions légales, n'implique nullement la réfutation détaillée de chaque argument avancé à l'appui de la demande dont elle est saisie, elle comporte néanmoins l'obligation d'informer l'auteur de cette demande des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, ainsi que d'apporter une réponse, fut-elle implicite mais certaine, aux arguments essentiels invoqués à l'appui de ladite demande ».

Dans une affaire n° 221 324 du 16 mai 2019, Votre Conseil a rappelé que « le devoir de minutie, [...], exige de toute autorité administrative de procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à tenir compte de tous les éléments du dossier pour prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. »

L'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation des actes administratifs imposent à la partie adverse de motiver ses décisions en la forme et que les principes généraux de bonne administration l'obligent à statuer sur la base des éléments pertinents.

L'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 prévoit une exception à l'article 9 alinéa 2, et permet à un étranger de demander une autorisation de séjour de plus de trois mois, s'il peut se prévaloir de circonstances exceptionnelles afin d'introduire sa demande depuis la Belgique.

Votre Conseil a jugé dans une affaire similaire, où un étudiant inscrit dans un établissement scolaire avait, à l'instar du requérant introduit une demande de séjour sur la base de l'article 58, combiné à l'article 9 et 9 bis, dans arrêt n°174 354 du 8 septembre 2016 que "ces circonstances exceptionnelles, qui ne sont pas définies légalement, ne sont pas des circonstances de force majeure. Partant, il appartient à l'autorité d'apprécier, dans chaque cas d'espèce, le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger, étant entendu que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour."

L'article 58 de la loi du 15 décembre 1980 et prévoit que l'autorisation de séjour de plus de trois mois dans le royaume peut être demandée selon les modalités de l'article 9, alinéa 2 et par conséquent de l'article 9bis de cette même loi.

L'article 61 de la loi du 15 décembre 1980 stipule que :

[...]

En l'espèce, le requérant estime que la motivation retenue à l'égard des circonstances exceptionnelles invoquées est inadéquate et constitue une erreur manifeste d'appréciation des faits.

En effet, le requérant s'est présenté à la commune de Halle le 12 septembre 2019 afin de solliciter la prolongation de son séjour étudiant sur la base de l'article 101 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 et il a indiqué à cette occasion qu'il était inscrit dans un établissement scolaire pour l'année 2019-2020.

La partie défenderesse ne fait aucunement mention de cette décision dans les décisions querellées. Or cette demande de prolongation revêt une importance particulière, puisqu'il s'agit de la première fois que le requérant informait la partie défenderesse des études qu'il poursuivait.

A cet égard, la partie défenderesse commet une erreur dans la motivation de la décision attaquée puisqu'elle indique que le requérant est venu demander la prolongation de son titre de séjour plus de 14 mois après son expiration. Il ressort pourtant du dossier administratif du requérant que ce dernier s'est présenté à la commune le 12 septembre 2019 afin de solliciter le renouvellement de son titre de séjour, soit 9 mois après l'expiration de son titre de séjour.

Le requérant ne peut dès lors pas réellement comprendre les motifs des décisions attaquées, puisqu'il ne correspond pas à sa situation et partant, à son dossier administratif.

Outre le fait qu'il trahisse un manque de minutie de la part de la partie défenderesse, l'absence de tout mention à ces études ne peut relever de la simple erreur, dans la mesure où la partie défenderesse ne pouvait l'ignorer.

En effet, la partie défenderesse relève dans la décision attaquée que le requérant n'était pas étudiant en 2018-2019, et s'interroge sur ce qu'a fait le requérant durant cette année alors même que la partie défenderesse ne s'interroge pas sur ce qu'a fait le requérant depuis le mois de septembre 2019. De plus, le requérant a notamment présenté à la commune l'attestation d'inscription à l'établissement HE2B pour l'année 2019-2020 (pièce 4a) lorsqu'il a introduit sa demande d'autorisation de séjour.

Il ressort de la décision attaquée que la partie défenderesse avait connaissance tant du fait que le requérant n'était inscrit dans aucun établissement scolaire pour l'année 2018-2019, et également du fait que le requérant était inscrit dans un établissement scolaire, pour l'année 2019-2020.

La partie défenderesse ne soulève nullement le fait que le requérant soit effectivement inscrit ou qu'il poursuive actuellement effectivement des études.

La partie défenderesse n'a pas pris en compte l'ensemble des éléments qui lui ont été soumis, alors même que ceux-ci constituent les circonstances exceptionnelles. Pire, la partie défenderesse indique que le requérant n'a pas invoqué de circonstances exceptionnelles.

Il ressort de ce qui précède que l'inscription du requérant dans un établissement scolaire est un élément qui était connu de la partie défenderesse. Or, la motivation de la deuxième décision attaquée ne mentionne aucunement cet élément alors même qu'il constitue une circonstance exceptionnelle,

invoquée par le requérant dans le cadre de sa demande d'autorisation de séjour, et qu'il justifie que le requérant introduit sa demande depuis la Belgique.

Ainsi, la motivation retenue à cet égard par la partie défenderesse est inadéquate et constitue une erreur manifeste d'appréciation des faits. La partie défenderesse a de cette façon violé les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, mais aussi l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980.

De cette erreur manifeste d'appréciation résulte également la violation des articles 58, 9 et 9bis de la loi du 15 décembre 1980.

Ensuite, à la lecture de la première décision querellée, il y a lieu de constater que la partie défenderesse a commis une erreur dans la motivation légale, puisqu'elle ne fait aucunement référence à une activité lucrative qui entraverait la poursuite normale de ses études alors qu'elle se fonde sur l'article 61, §1, alinéa 2°.

Ce faisant, le requérant n'est pas certain de la base légale sur laquelle la partie défenderesse s'est fondée, puisque l'administration invoque d'une part le fait que ses études n'aient pas progressées et d'autre part, qu'il n'ait pas de titre de séjour depuis le mois de novembre 2018.

Outre le défaut de minutie que reflète cette erreur, la loi prévoyant expressément que la base légale soit indiquée dans la décision à prendre, il apparaît que la volonté du législateur est d'assurer que l'administration respecte des obligations supplémentaires en termes de motivation formelle.

Vu l'obligation de motivation formelle renforcée prévue à l'article 61 de la loi du 15 décembre 1980 et la confusion des motifs de la décision attaquée, il y a lieu d'annuler la décision querellée.

Enfin, même si elle fait référence à la vie familiale du requérant, la partie défenderesse dans la première décision attaquée, estime que la durée du séjour du requérant n'est pas de nature à avoir pu lui faire perdre tout lien avec son pays d'origine.

Force est de constater que l'administration n'a pas pris en compte la situation familiale et personnelle du requérant. En effet, le jeune âge depuis lequel il a quitté le pays (20 ans), le séjour de près de 6 ans, et l'absence de toute relation et de tout contact avec le Cameroun depuis son arrivée en Belgique (le requérant n'étant jamais rentré au Cameroun) n'ont pas été pris en compte par la partie défenderesse.

Partant, en se contentant d'envisager la longueur du séjour comme seul élément, la partie défenderesse a commis une erreur manifeste d'appréciation.

Finalement, la partie défenderesse commet à nouveau une erreur, en indiquant que le requérant vit avec son cousin, alors que Monsieur [K.T.R.J.] est son oncle maternel.

La partie défenderesse estime que le requérant, bien qu'il vive avec des membres de sa famille, ne peut se prévaloir de l'existence d'une vie familiale sur base de l'article 8 de la CEDH. U semblerait que ce constat ressorte du fait qu'il soit majeur et ne soit pas un membre de la famille nucléaire de la famille de son oncle.

Il y a à nouveau lieu de soulever que rien ne permet de disqualifier la vie familial du requérant, particulièrement dans la mesure où la partie défenderesse admet que le requérant vit avec sa famille depuis 6 ans. Pourtant, il n'y a pas lieu de considérer uniquement l'âge ou le degré de parenté lors de l'examen de l'existence d'une vie privée et familiale au sens de l'article 8 de la CEDH.

Ce faisant, il semble impossible pour le requérant de comprendre les motifs de la décision attaquée.

Pour toutes ces raisons, l'administration a violé les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

L'ensemble des dispositions citées au premier moyen étant violées, il y a lieu d'annuler les décisions attaquées."

2.2. In een tweede middel, enkel gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht en zoals vervat in het beginsel 'audi alteram partem'.

Hij verstrekt de volgende uiteenzetting bij het middel:

"EN CE QUE la partie défenderesse n'a pas entendu le requérant préalablement à la prise de la première décision querellée, alors même que celle-ci lui enjoint de quitter le territoire.

La partie défenderesse indique dans la première décision attaquée que le requérant vit avec son cousin, et sa famille pourtant partie défenderesse considère qu'il ne ressort pas du dossier administratif qu'il existe une vie familiale ou privée au sens de l'article 8 de la CEDH.

La décision attaquée ne révèle aucunement que les éléments objectifs qui tendent à établir l'existence d'une vie privée en Belgique dans le chef du requérant ont été pris en compte.

La partie défenderesse indique dans la décision attaquée que la durée du séjour du requérant n'est pas de nature à avoir interrompu toute relation au Cameroun.

ALORS QUE le principe général du droit de l'Union européenne du droit d'être entendu trouve son fondement dans le principe général du respect des droits de la défense et s'applique notamment lorsqu'un État adopte une mesure d'éloignement, selon la jurisprudence de la CJUE.

En effet, comme l'a rappelé Votre Conseil dans son arrêt n°198 112 du 18 janvier 2018:

« 7.1.2 De plus, le Conseil précise tout d'abord qu'ainsi que la Cour de Justice de l'Union Européenne (ci-après : la CJUE) l'a rappelé, l'article 41 de la Charte s'adresse non pas aux États membres, mais uniquement aux institutions, aux organes et aux organismes de l'Union.

La Cour estime cependant qu'«Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (CJUE, 5 novembre 2014, Mukarubega, C-166/13, §44 à 46).

Ensuite, le Conseil rappelle que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 résulte de la transposition en droit belge de l'article 6.1 de la directive 2008/115, lequel porte que « Les États membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5 ».

Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en œuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce.

Le Conseil relève que la CJUE a indiqué, dans son arrêt C-249/13, rendu le 11 décembre 2014, que « Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts [...]. Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu J... 1. Ensuite, [...] en application de l'article 5 de la directive 2008/115 [...], lorsque les États membres mettent en œuvre cette directive, ceux-ci doivent, d'une part, dûment tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers ainsi que, d'autre part, respecter le principe de non refoulement. Il s'ensuit que, lorsque l'autorité nationale compétente envisage d'adopter une décision de retour, cette autorité doit nécessairement respecter les obligations imposées par l'article 5 de la directive 2008/115 et entendre l'intéressé à ce sujet [...]. Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours [...] » (CJUE, 11 décembre 2014, Boudjlida, C-249/13, §36, 37, 48, 49 et 59).

Le Conseil rappelle également que, dans son arrêt C-383/13, la CJUE a précisé que « [...] selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...]. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] » (CJUE, 10 septembre 2013, M.G. et N.R., C-383/13, §38 et 40)».

Le droit d'être entendu suppose qu'au moment de prendre la mesure, l'administration tienne compte des éléments existants et qu'elle les intègre dans sa motivation. Si elle ne le fait pas, elle viole l'obligation de motivation matérielle et formelle prévue à l'article 62 de la loi relative aux étrangers'.

Si la partie défenderesse avait entendu le requérant, elle aurait forcément pris une décision différente que celle attaquée car elle aurait en premier lieu permis de corriger les erreurs matérielles décelées et développées plus haut.

Le droit à la vie familiale et privée est un droit fondamental, protégé par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et par l'article 22 de la Constitution belge.

L'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme stipule que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société

démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

L'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme est une norme de droit supérieure, qui consacre un droit fondamental.

Dans un arrêt *Niemietz c. Allemagne*, n°13710/88 du 16 décembre 1992, La Cour européenne des droits de l'homme souligne que la notion de "vie privée" est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive. Selon la Cour, « il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un "cercle intime" où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables ».

Selon la Cour de Strasbourg, dans son arrêt *Petty c. Royaume-Uni* du 29 avril 2002, n°2346/02 : « L'article 8 protège le droit à l'épanouissement personnel, que ce soit sous la forme du développement personnel ou sous celle de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8. Il englobe le droit pour tout individu d'aller vers les autres afin de nouer et développer des relations avec ses semblables et le monde extérieur, soit le droit à une « vie privée sociale » .

En l'espèce, La partie défenderesse indique dans la décision attaquée qu'il n'y a pas de « vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH, même s'il vit avec son cousin et sa famille ».

En premier lieu, rappelons que le requérant vit avec son oncle, et non pas avec son cousin, mais également avec la compagne de son oncle et ses trois cousins, de jeunes enfants.

Ensuite, la motivation de la décision ne permet pas au requérant de comprendre pourquoi la partie défenderesse n'a pas considéré les liens familiaux pourtant établis, comme étant une vie familiale en Belgique au sens de l'article 8 de la CEDH, alors même qu'elle reconnaît que le requérant vit depuis près de 6 ans avec des membres de sa famille, dont certains mineurs.

L'article 8 de la Convention Européenne des droits de l'Homme ne définit pas la notion de vie privée et familiale.

La partie défenderesse n'a pas considéré les éléments du dossier administratif qui indiquent que le requérant mène une vie privée au sens de l'article 8 de la CEDH. En effet, le requérant est étudiant en Belgique depuis 5 ans et vit avec les membres de sa famille.

A considérer que des liens familiaux étroits, et la cohabitation de membre d'une même famille ne constitue pas une vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH, quod non, tel ne peut être le cas de la "vie privée" développée indéniablement en Belgique par le requérant, vu les extraits jurisprudentiels précités, et que cette notion peut recouvrir '7e droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables'.

Le requérant a forcément développé une vie privée n'est pas sérieusement contestée par la partie défenderesse dans la décision attaquée.

De plus, le requérant n'a pas été entendu. Or, si tel avait été le cas il aurait pu faire valoir la longueur de son séjour, son intégration, de l'identité correcte des membres de la famille avec lesquels il réside, ses nombreux liens noués dans le cadre amical et étudiantin, son absence de lien avec son pays d'origine ainsi que la situation d'insécurité au Cameroun, tous des éléments qui à son estime peuvent s'opposer à la prise d'un ordre de quitter le territoire au regard de l'article 8 de la CEDH.

Partant, il est manifeste que l'administration n'a procédé ni à un examen rigoureux de la situation familiale, ni à un examen de proportionnalité correct de sorte que la motivation retenue ne peut être reconnue comme suffisante au regard de l'article 8 de la CEDH puisque'

«elle ne permet nullement de vérifier si les moyens employés et le but légitime recherché sont proportionnés et, partant, si la décision attaquée est nécessaire dans une société démocratique. En effet, il ne ressort nullement du dossier administratif ou de la décision attaquée que la partie adverse s'est préoccupée d'assurer l'équilibre entre le but visé par l'acte attaqué et la gravité de l'atteinte à la vie privée et familiale des requérants au regard de leur situation familiale particulière et a, notamment, vérifié s'il existe des empêchements au développement ou à la poursuite d'une vie familiale normale et effective [...] ailleurs que sur le territoire belge.

Dès lors, la partie adverse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance en telle sorte que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH est fondée. » (CCE n° 111 069 du 30 septembre 2013)

Or, la partie défenderesse a pris une décision sur pied de l'article 61 de la loi du 15 décembre 1980 qui vise à délivrer un ordre de quitter le territoire à des étudiants étrangers autorisés à séjourner sur le territoire. Dans ce contexte, il convient dès lors de prendre en considération le 2ème paragraphe de l'article 8 de la CEDH qui admet l'ingérence de l'autorité publique pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs buts légitimes énoncés et qu'elle soit nécessaire dans une

société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte. A défaut d'avoir entendu le requérant préalablement à la prise de décision, la partie défenderesse a violé le principe général de bonne administration, en particulier en ce qu'il se décline en un principe de préparation avec soin d'une décision administrative, d'un devoir de minutie, de prudence, de l'obligation de tenir compte de tous les éléments de la cause; en effet, cette dernière omet de prendre en considération certaines circonstances essentielles de l'espèce. L'ensemble des dispositions visées au deuxième moyen sont violées."

2.3. Wat betreft de eerste bestreden beslissing, de beslissing waarbij verzoekers (nieuwe) aanvraag voor een machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student onontvankelijk wordt verklaard.

2.3.1. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt gemotiveerd dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf als student in toepassing van de artikelen 9, tweede lid en 58 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is, omdat verzoeker in zijn aanvraag geen buitengewone omstandigheden heeft aangehaald die verantwoordt dat hij de aanvraag in België indient. Verweerder stelt dat er dus geen redenen zijn waarom verzoeker de aanvraag niet vanuit zijn thuisland Kameroen had kunnen indienen. Hij benadrukt hierbij nog dat de eerdere A-kaart van verzoeker reeds is vervallen sinds 31 oktober 2018, dat verzoeker pas 14 maanden later opnieuw is komen opdagen met een aanvraag tot verlenging van het verblijf als student en dat hij tijdens het academiejaar 2018/2019 in geen enkele onderwijsinstelling meer was ingeschreven en het onduidelijk is wat hij dat jaar heeft gedaan.

Bij lezing van de voorziene motivering blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Het doel van de formele motiveringsplicht is hiermee bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet concreet aangetoond.

2.3.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 9, 9bis en 58 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 58 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen, moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt:

1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;

2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit;

3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken;

4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 21 jaar.

Bij ontstentenis van een getuigschrift als bedoeld onder 3° en 4° van het eerste lid, kan de Minister of zijn gemachtigde niettemin, rekening houdende met de omstandigheden, de vreemdeling machtigen in België te verblijven om er te studeren.

De machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven kan door de vreemdeling in het Rijk aangevraagd worden overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid.”

Artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Wat de in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen betreft kan worden verwezen naar artikel 25/2, § 1 van het Vreemdelingenbesluit, dat bepaalt:

“De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden, die aantoon:

1° ofwel in het bezit te zijn van

a) een arbeidskaart B, een beroepskaart, of een attest afgegeven door de bevoegde overheidsdienst van vrijstelling van deze verplichting of elk ander bewijs dat door de bevoegde ministers voldoende wordt geacht om deze vrijstelling te bevestigen, en

b) een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door één der in bijlage bij de huidige wet opgesomde ziekten, en

c) een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 18 jaar,

2° ofwel de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid,

kan op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft.

Deze aanvraag dient vergezeld te zijn van de bewijzen dat de vreemdeling de voorwaarden bedoeld in deze paragraaf vervult.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in zijn § 1 nog het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Verzoeker betwist niet dat zijn eerdere verblijfsvergunning als student is vervallen sinds 31 oktober 2018 en dat hij tijdens het academiejaar 2018/2019 niet langer was ingeschreven in een onderwijsinstelling in België. Waar hij zich op 12 september 2019 opnieuw heeft aangemeld bij de gemeente Halle om zijn eerdere verblijfsvergunning als student te laten verlengen, gelet op een nieuwe inschrijving voor het

academiejaar 2019/2020 aan een andere onderwijsinstelling, heeft de burgemeester van de gemeente Halle deze aanvraag onontvankelijk verklaard, omdat deze niet was ingediend voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning en dit overeenkomstig artikel 101, § 1 van het Vreemdelingenbesluit. Verzoeker erkent dat hij tegen deze beslissing geen beroep heeft ingesteld en bevestigt dat hij vervolgens op 12 december 2019 in België een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf als student indiende in toepassing van de artikelen 9, tweede lid, 9bis en 58 van de Vreemdelingenwet en dit op grond van zijn nieuwe studie aan de Haute Ecole Bruxelles-Brabant.

Artikel 58 van de Vreemdelingenwet kent aan de vreemdeling die in België wenst te studeren en die voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden een recht toe op een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden, maar dit artikel vereist wel dat de aanvraag hiervoor in beginsel moet worden ingediend bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. De vreemdeling kan de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven enkel in België aanvragen overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Inzake de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaronder een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in België kan worden aangevraagd, kan worden verwezen naar de bepalingen van artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit. Deze bepaling vereist evenwel dat de vreemdeling *“reeds [is] toegelaten of gemachtigd tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden”*, terwijl verzoekers A-kaart reeds is vervallen sinds 31 oktober 2018 en niet blijkt dat hij sindsdien nog is toegelaten of gemachtigd tot een enig verblijf in België. Er blijkt dus niet dat verzoekers situatie binnen het toepassingsgebied van deze bepaling valt.

Verweerder is in de eerste bestreden beslissing nog nagegaan of verzoeker in zijn aanvraag buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd. Buitengewone omstandigheden in de zin van deze wetsbepaling zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging, in casu als student, aan te vragen. De aanvrager heeft hierbij de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder stelt in de eerste bestreden beslissing vast dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag geen buitengewone omstandigheden aanhaalde en er dus geen redenen zijn waarom hij de verblijfsmachtiging niet vanuit zijn thuisland Kameroen had kunnen aanvragen.

Verzoeker is van mening dat de motieven aangaande de buitengewone omstandigheden inadequaaf zijn en de voorliggende feiten manifest foutief zijn beoordeeld. Hij stelt dat in de motivering ten onrechte niet wordt ingegaan op of rekening wordt gehouden met zijn huidige studie, terwijl verweerder hiervan kennis had. Hij is van mening dat zijn huidige studie in België voor hem een buitengewone omstandigheid vormt en aldus rechtvaardigt dat hij de aanvraag in België indient.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn nieuwe verblijfsaanvraag als student een *“motivatiebrief”* alsook meerdere documenten voorlegde. In deze brief vroeg verzoeker om een toelating om zijn studies voort te zetten in België, met name zijn reeds aangevatte nieuwe studie aan de Haute Ecole Bruxelles-Brabant. Hij zette zijn feitelijke situatie uiteen en vroeg om een laatste kans om zijn studies in België af te maken. Op basis van deze uiteenzetting in de aanvraag blijkt niet dat verzoeker enige moeite deed om op een duidelijke wijze uiteen te zetten wat de precieze redenen zijn die hem verhinderen om de aanvraag in te dienen overeenkomstig de eigenlijke procedure vanuit het buitenland. Hij lichtte enkel duidelijk toe waarom hij een nieuwe verblijfstoelating wenst. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk waar verweerder in de eerste bestreden beslissing vaststelde dat niet blijkt dat verzoeker *“buitengewone omstandigheden aanhaalt die zijn aanvraag hier in België verantwoorden”* en blijkt evenmin dat zijn beoordeling niet is gesteund op een correcte feitenvinding. In tegenstelling tot wat verzoeker thans tracht voor te houden, blijkt niet dat hij de studie die hij thans volgt in België, die de grond van de aanvraag vormde, ook heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheid, zodat ook niet blijkt dat hierop ten onrechte niet verder is ingegaan of deze studie ten onrechte niet verder in rekening

is gebracht in het kader van het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag. Zoals hierboven reeds is gesteld, kwam het verzoeker toe de ingeroepen buitengewone omstandigheden op duidelijke wijze te benoemen en te omschrijven.

Inzake de verdere motivering in de eerste bestreden beslissing dat hij pas 14 maanden na het verstrijken van zijn verblijfsvergunning opnieuw is komen opdagen met een aanvraag tot verlenging van het verblijf als student en dat hij tijdens het academiejaar 2018/2019 in geen enkele onderwijsinstelling meer was ingeschreven en het onduidelijk is wat hij dat jaar heeft gedaan, stelt verzoeker nog dat de vermelding van 14 maanden incorrect is en dit 9 maanden moet zijn. Er moet evenwel worden aangenomen dat verweerder hierbij niet zozeer heeft gedoeld op de eerdere aanvraag tot verlenging van het verblijf als student van september 2019, maar wel op de nieuwe aanvraag voor een verblijf als student waarop de eerste bestreden beslissing een antwoord vormt. Tussen het verstrijken van de A-kaart en deze aanvraag zitten wel ongeveer 14 maanden. In ieder geval toont verzoeker verder niet aan dat hij een voldoende belang heeft bij zijn kritiek. Hij betwist niet dat hij de eerdere aanvraag tot verlenging van zijn verblijfsvergunning als student laattijdig indiende en ging, zoals reeds aangegeven, niet in beroep tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag tot verlenging van de eerdere verblijfsvergunning als student onontvankelijk werd verklaard. In het kader van de thans voorliggende nieuwe aanvraag als student betwist verzoeker niet dat deze in beginsel vanuit het buitenland moet worden ingediend en deze in zijn situatie hooguit in België kan worden gedaan voor zover buitengewone omstandigheden worden aangetoond. Uit de voorgaande bespreking volgt dat hij de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat hij in zijn aanvraag naliét buitengewone omstandigheden aan te halen, niet weerlegt. Dit determinerende motief van de eerste bestreden beslissing blijft dus in ieder geval overeind. Verzoekers kritiek richt zich tegen een niet-determinerend en overtoollig motief in de eerste bestreden beslissing en kan om deze reden in geen geval aanleiding geven tot de nietigverklaring van deze beslissing (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze.

Een manifeste appreciatiefout of een schending van de artikelen 9, 9bis en 58 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.3.3. In zoverre verzoeker in de hoofding van zijn middel ook nog de schending aanvoert van artikel 59 van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat elke toelichting ontbreekt over de wijze waarop dit wetsartikel zou zijn geschonden door het nemen van de eerste bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.3.4. Het is verweerder ten slotte niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene vereisten een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar het proportionaliteitsbeginsel laat niet toe af te wijken van een reglementair voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F).

2.3.5. De aangevoerde middelen zijn, voor wat de eerste bestreden beslissing betreft, ongegrond.

2.4. Wat betreft de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten

2.4.1. Wat betreft de draagwijdte van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt in de eerste plaats verwezen naar de eerdere bespreking hieromtrent.

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt op duidelijke wijze dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 61 van de Vreemdelingenwet en omdat hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument. In dit verband stelt verweerder vast dat verzoeker op 10 oktober 2014 naar België kwam om te studeren aan het Institut Hénalux, maar dat een nieuwe inschrijving aan deze onderwijsinstelling voor het academiejaar 2018/2019 werd geweigerd, dat hij tijdens dit academiejaar in geen enkele onderwijsinstelling nog was ingeschreven en dat zijn A-kaart als student is vervallen sinds 31 oktober 2018. Verweerder merkt nog op dat verzoeker pas 14 maanden na het vervallen van zijn A-kaart een nieuwe verlenging van zijn verblijf als student heeft gevraagd en hij bovendien geen buitengewone omstandigheden kan aanhalen waarom hij zijn nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging als student niet vanuit zijn thuisland heeft gedaan. Rekening houdende met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt

verweerder nog vast dat de duur van het verblijf van verzoeker in België, zijn gezondheidstoestand en zijn gezins- of familiale situatie zich niet verzetten tegen de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij wijst erop dat de duur van het verblijf in België niet van die aard is om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen, dat zijn verblijfsmachtiging steeds was beperkt tot de duur van de studies en dus tijdelijk van aard was, dat geen gezondheidsproblemen blijken die een belemmering kunnen vormen voor een terugkeer naar het land van herkomst en dat verzoeker weliswaar inwoont bij familie in België, maar hij meerderjarig is en niet behoort tot het kerngezin van zijn familieleden. Er is volgens verweerder geen sprake van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker vermeldt in zijn middel zelf de volgende bepalingen van artikel 61 van de Vreemdelingenwet:

“§ 1 De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

1° wanneer hij, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt;

2° wanneer hij een winstgevende bedrijvigheid uitoefent die de normale voortzetting van zijn studies kennelijk hindert;

3° wanneer hij zich zonder geldige reden niet aanmeldt voor de examens.

Om, rekening houdend met de resultaten, te oordelen over het overdreven karakter van de duur van de studies, moet de Minister of zijn gemachtigde het advies inwinnen van de autoriteiten van de instelling waar de student ingeschreven is en van de instelling waar hij het vorig academie- of schooljaar ingeschreven was.

Bij het opstellen van haar advies moet de instelling rekening houden met studies die in andere instellingen aangevat werden en met de resultaten die daarbij behaald werden. Deze informatie moet aan de instelling medegedeeld worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Dit advies moet verschaft worden binnen twee maanden nadat het gevraagd is. Het wordt bij een ter post aangetekende brief gericht aan de Minister of zijn gemachtigde, bij gebreke waarvan het bewijs dat de bovenvermelde termijn is nageleefd, door alle wettelijke middelen kan worden geleverd. Na afloop van de gestelde termijn kan de Minister een bevel geven om het grondgebied te verlaten, zonder het advies te moeten afwachten.

De Koning bepaalt onder welke voorwaarden het eerste lid, 1°, kan worden toegepast.

§ 2 De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

1° wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument;

[...]

§ 3 [...]

In al de gevallen vermeldt het bevel om het grondgebied te verlaten welke paragraaf werd toegepast.”

In zoverre de tweede bestreden beslissing nog verwijst naar “Artikel 61, § 1, 2°” treedt de Raad verzoeker bij waar hij erop wijst dat dit duidelijk een foutieve vermelding of een vergissing is, omdat verweerder zich voor de afgifte van het bevel nergens steunt op het gegeven als zou verzoeker een winstgevende bedrijvigheid uitoefenen die de normale voortzetting van zijn studies kennelijk hindert.

De Raad volgt verzoeker vervolgens evenwel niet als zou er in het voorliggende geval dan twijfel kunnen zijn over de precieze paragraaf van artikel 61 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast. Verzoeker stelt dat dit onduidelijk zou zijn, omdat de beslissing steunt zowel op het gegeven van een gebrek aan studievoortgang als op het gegeven dat hij geen verblijfstitel meer heeft sinds november 2018. Evenwel, de eerste bestreden beslissing herneemt letterlijk het gestelde in artikel 61, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet als grond voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Zo kan hierin worden gelezen: “De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd wordt in België te verblijven teneinde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten, 1° wanneer hij na afloop van zijn studies zijn verblijf verlengt en niet meer in het bezit is van een regelmatig verblijfsdocument.” De paragraaf uit artikel 61 van de Vreemdelingenwet die wordt toegepast, wordt dus letterlijk vermeld in de beslissing. De verdere motivering staat ook duidelijk in het teken van deze grond tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waar enerzijds wordt aangegeven dat verzoeker in het academiejaar 2018/2019 niet langer was ingeschreven aan een onderwijsinstelling en anderzijds dat zijn verblijfskaart sinds 31 oktober 2018 is vervallen. Er blijkt dus niet dat er redelijkerwijze enige twijfel kon bestaan dat de bestreden beslissing steunt op artikel 61, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker citeert zelf ook uit artikel 61 van de Vreemdelingenwet, waaronder § 2, 1°, zodat hij moeilijk kan blijven volhouden dat hij niet kan weten welke bepaling van artikel 61 van de Vreemdelingenwet precies werd toegepast.

Nu verweerder overduidelijk toepassing heeft gemaakt van artikel 61, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, bepaling die verzoeker kent aangezien hij ze citeert, blijkt niet dat verzoeker zich kon vergissen over de draagwijdte van de eerste bestreden beslissing of dat er grond is tot een nietigverklaring van deze beslissing wegens een schending van de formele motiveringsplicht (RvS 12 juni 2006, nr. 159.973). Er blijkt niet dat verzoeker is geschaad in zijn belangen of niet afdoende in de mogelijkheid werd gesteld om zich te verdedigen tegen het hem afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Er kan worden aangenomen dat verzoeker een voldoende kennis had van de motieven. Verzoeker steunt zich onterecht op een vermeende, maar onbestaande onduidelijkheid in de motieven van de tweede bestreden beslissing om de nietigverklaring hiervan te vragen.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, blijkt verder wel degelijk ook een formele motivering in het licht van verzoekers familiale en persoonlijke situatie in België. Zo wijst verweerder er enerzijds op dat geen gezins- of familielevens blijkt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Anderzijds motiveert hij dat een terugkeer naar het land van herkomst in het geval van verzoeker redelijk is nu de duur van het verblijf in België niet van die aard is om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen, nu verzoeker wist dat het verblijf in België enkel tijdelijk was en beperkt tot de duur van de studies en nu geen gezondheidstoestand blijkt die zich verzet tegen een terugkeer. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker voldoende in de mogelijkheid om zich, indien gewenst, te verdedigen tegen de genomen beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen kan niet worden weerhouden.

2.4.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of gezins- en familielevens veronderstelt het bestaan van een privé- en/of gezins- en familielevens dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of gezins- en familielevens dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens een begin van bewijs aan te brengen van het privé- en/of gezins- en familielevens in de zin van dit verdragsartikel waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn, met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

De Raad vermog als annulatierechter verder desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissing. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

Zoals reeds werd aangehaald, leert een eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing dat bij het nemen van deze beslissing de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker in rekening is gebracht. Verzoeker houdt onterecht het tegendeel voor.

Verzoeker beroept zich in eerste instantie op een gezins- of familielevens in België. In dit verband stelt hij in te wonen bij het gezin van zijn oom en dit sinds zes jaar. Hij betoogt dat niet louter rekening dient te worden gehouden met zijn leeftijd of de graad van verwantschap.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden

dan die van het kerngezin, de zogenaamde ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden'* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft verweerder er rekening mee gehouden dat verzoeker inwoont bij een familielid en diens gezinsleden in België. Hij merkt evenwel op dat, waar verzoeker meerderjarig is en niet behoort tot het kerngezin van zijn familielid in België, de loutere samenwoning niet volstaat opdat er sprake is van een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze beoordeling is redelijk en niet onwettig, gelet op de voormelde rechtspraak van het EHRM. Het enkele gegeven dat er reeds sprake zou zijn van een samenwoning gedurende zes jaar doet hier op zich nog niet anders over oordelen. Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat er tussen hem en zijn familieleden in België sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie. Er blijkt niet dat enig aspect dat de relatie tussen verzoeker en zijn familieleden in België kenmerkt ten onrechte niet in rekening is gebracht. Het gegeven dat verweerder verkeerdelijk zou hebben vermeld dat hij inwoont bij zijn neef, terwijl dit zijn oom moet zijn, is niet van aard afbreuk te kunnen doen aan de gedane beoordeling of tot een andere besluitvorming te hebben kunnen leiden. Verzoeker toont niet aan dat verweerder bij het nemen van zijn beslissing ten onrechte geen beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft weerhouden, zodat een verdere belangenafweging in dit verband ook niet diende te worden doorgevoerd.

Verzoeker betoogt nog dat, als geen gezins- of familieleven wordt aanvaard, er minstens sprake is van een privéleven in België. Hij wijst in dit verband op de jonge leeftijd waarop hij zijn land van herkomst heeft verlaten, met name 20 jaar, zijn verblijf van bijna zes jaar in België en het ontbreken van relaties en contacten met zijn land van herkomst sinds de komst naar België. Verzoeker stelt nooit te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Hij wijst verder op algemene wijze op een integratie in België, vele vriendschappelijke banden die hij hier opbouwde onder meer in het kader van het studentenleven en een onzekere situatie in zijn land van herkomst.

De vraag of de thans voorliggende situatie eerder vanuit het oogpunt van de positieve dan wel van de negatieve verplichtingen voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM moet worden onderzocht, is niet doorslaggevend. Zoals het EHRM duidelijk heeft gesteld, zijn deze verplichtingen niet steeds duidelijk van elkaar af te bakenen en zijn de van toepassing zijnde principes in ieder geval gelijkaardig. In beide gevallen moet worden overgegaan tot de zogenaamde *'fair balance'*-toets, oftewel een redelijke afweging tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving. Hierbij beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge (zie EHRM 26 april 2017, Konstatinov t. Nederland, § 46).

Verweerder geeft in zijn beslissing op zich niet aan te betwisten dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België een bepaald privéleven heeft opgebouwd. Hij is wel van oordeel dat het in de situatie van verzoeker niet onredelijk is om van hem te verwachten dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst. Verweerder wijst er zo op dat de duur van het verblijf in België niet van die aard is om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen en dat de verblijfsmachtiging steeds was beperkt tot de duur van de studies en dus tijdelijk van aard was. Nog merkte hij op dat er geen gezondheidsproblemen zijn die verzoeker verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst. Er heeft in dit verband dus wel degelijk een beoordeling en belangenafweging plaatsgevonden. Wel moet nog worden nagegaan of de gedane beoordeling redelijk en zorgvuldig was.

Verzoeker heeft inderdaad steeds geweten dat hij enkel in België vermocht te verblijven in het kader van zijn studies en dat zijn verblijf in dit land dus tijdelijk was. Hij kon dus geen gerechtvaardigde verwachting koesteren dat hij na zijn studies nog verder in België vermocht te verblijven.

Het gegeven dat verzoeker in België inwoont bij zijn familieleden maakt nog niet dat er op België een positieve verplichting zou rusten om hem verder toe te laten tot een verblijf. Verweerder wees er correct op dat er geen sprake is van een gezins- of familieleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM en merkte in redelijkheid op dat de duur van het verblijf in België nog niet van die aard is om alle banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Verzoeker geeft weliswaar aan dat zijn vader is overleden, maar geeft niet aan dat zijn moeder en eventuele broers en/of zussen of andere familieleden dan niet langer verblijven in het land van herkomst. In deze omstandigheden blijkt geenszins dat van

verzoeker niet langer in redelijkheid kan worden verwacht dat hij opnieuw een privéleven leidt in het land van herkomst.

De tweede bestreden beslissing sluit verder ook geenszins uit dat verzoeker, van zodra hij zich in het land van herkomst opnieuw in het bezit heeft doen stellen van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten, bijvoorbeeld om opnieuw te studeren in België, op een later tijdstip kan terugkeren naar België.

Waar in de motivering van de tweede bestreden beslissing uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van het verblijf van verzoeker in België sinds 2014 kan hij verder moeilijk voorhouden als zou zijn verblijf sinds dit jaar in België niet in rekening zijn gebracht. Verzoeker wijst verder op de jonge leeftijd van 20 jaar waarop hij zijn land van herkomst verliet, maar hieruit blijkt net dat hij is geboren en getogen in dit land en hij er zijn volledige minderjarigheid heeft doorgebracht. Er valt in de situatie van verzoeker niet in te zien waarom het gegeven dat hij op zijn 20 jaar zijn land van herkomst verliet kan verhinderen dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst, te meer waar verweerder er net op wees dat de duur van het verblijf in België niet van die aard was om de banden met het land van herkomst te verliezen en waar verzoeker wist dat het verblijf in België enkel was toegestaan voor de duur van zijn studies. Van iemand die tot zijn 20 jaar in het land van herkomst verbleef, kan in deze situatie in beginsel in alle redelijkheid worden aangenomen dat hij er nog familie, vrienden of banden heeft. Verzoeker beperkt zich ook tot een blote bewering als zou hij, sinds de komst naar België, geen enkele relatie of contact meer hebben met zijn land van herkomst. Het gegeven dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België nooit zou zijn teruggereisd naar Kameroen, daargelaten de vraag of dit al kan worden aangenomen, betekent geenszins dat verzoeker er dan geen relaties of familie meer heeft waarmee hij nog contact houdt. Het verblijf in het land van herkomst overtreft ruimschoots het verblijf in België, zodat het niet onredelijk is om aan te nemen dat verzoeker nog banden heeft met zijn land van herkomst. Het louter op zeer algemene wijze ontkennen van het nog hebben van banden met het land van herkomst kan in het voorliggende geval niet overtuigen en wordt niet concreet aannemelijk gemaakt. Op geen enkele wijze verduidelijkt verzoeker verder de volgens hem onzekere situatie in zijn land van herkomst, zodat evenmin blijkt dat op dit punt enig concreet element ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Verzoeker toont verder niet aan dat zijn vriendschapsbanden en integratie in België, die hij enkel op zeer algemene wijze vermeldt, van die aard zijn dat deze het disproportioneel karakter van de genomen verwijderingsbeslissing alsnog kunnen aantonen. Op geen enkele wijze blijkt ook dat verzoeker de contacten met zijn familieleden of vrienden in België dan niet zou kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen of eventuele bezoeken.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing steunt op een onzorgvuldige of kennelijke onredelijke beoordeling van zijn persoonlijke situatie of dat zijn persoonlijke belangen op disproportionele wijze worden benadeeld. Een miskenning van het recht op eerbiediging van het privéleven wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.4.3. De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die is vervat in artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij de bespreking van het vorige onderdeel van het middel reeds werd vastgesteld dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden aangenomen.

2.4.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Een eenvoudige lezing van de tweede bestreden beslissing, die als een beslissing tot verwijdering kan worden beschouwd, leert dat verweerder rekening hield met zowel de familiale banden van verzoeker met België als met zijn gezondheidstoestand. Hij stelde vast dat er geen sprake is van een gezins- en

familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat niet blijkt dat verzoekers gezondheidstoestand een belemmering kan vormen om gevolg te geven aan de beslissing. Rekening houdend met deze vermeldingen in het bestreden bevel die niet onderuit worden gehaald, en waar verzoeker niet aangeeft dat het hoger belang van het kind speelt in zijn situatie of dat dit specifiek in rekening diende te worden gebracht, kan geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

2.4.5. Rekening houdend met hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunt op onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze is tot stand gekomen. Er blijkt niet dat enig concreet element dat verzoekers situatie kenmerkt ten onrechte niet in rekening is gebracht. Er is rekening gehouden met de duur van het verblijf in België en de inwoning van verzoeker bij familie in België. Zoals blijkt uit de voorgaande bespreking is er geen sprake van een kennelijk onredelijke beoordeling hieromtrent. Verzoeker toont verder niet aan dat het gegeven dat hij zijn land van herkomst op zijn 20 jaar heeft verlaten afbreuk vermocht te doen aan het bestreden bevel. Ook werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt als zou hij geen banden meer hebben met zijn land van herkomst en dat het gegeven dat verweerder foutief zou hebben gemotiveerd dat hij inwoont bij zijn neef, terwijl dit zijn oom moet zijn, niet van aard is afbreuk te kunnen doen aan de gedane beoordeling of tot een andere besluitvorming te hebben kunnen leiden. Ten slotte werd bij de bespreking van de eerste bestreden beslissing ook reeds vastgesteld dat de kwestie van het aantal maanden dat is verstreken sinds het vervallen van de A-kaart geen determinerend motief is. Deze kritiek is evenmin van aard aanleiding te kunnen geven tot een nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Een manifeste appreciatiefout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.4.6. De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad verder ook niet toe te besluiten dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfwetgeving, zodat evenmin kan worden besloten dat de tweede bestreden beslissing is genomen met miskennis van het proportionaliteitsbeginsel.

2.4.7. De Raad merkt ten slotte op dat verzoeker zich slechts dienstig op het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht dan wel als vervat in het beginsel '*audi alteram partem*', kan beroepen voor zover hij ook aannemelijk maakt dat hij dan nog nuttige elementen had kunnen aanbrengen die een invloed konden hebben op de besluitvorming. Hij toont niet aan dat dit het geval is. Zo wijst hij op de duur van zijn verblijf in België en het gegeven dat hij in België inwoont bij familie, maar deze elementen werden reeds betrokken bij de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd ook reeds vastgesteld dat het gegeven dat verweerder verkeerdelijk zou stellen dat hij inwoont bij zijn neef, terwijl dit zijn oom zou moeten zijn, de besluitvorming niet kan hebben beïnvloed. Verder beperkt verzoeker er zich toe op een zeer algemene manier te wijzen op een integratie in België en het hebben van vriendschappelijke banden hier, maar nergens concretiseert hij deze banden of toont hij een en ander met concrete bewijsstukken aan. Aldus toont verzoeker niet aan dat de banden die hij in België opbouwde van die aard zouden zijn dat deze enige invloed konden hebben gehad in het besluitvormingsproces. Er werd verder reeds vastgesteld dat verzoeker niet kan overtuigen dat hij geen banden meer heeft met zijn herkomstland. Ten slotte beperkt verzoeker zich ook tot een blote bewering waar hij wijst op een situatie van onzekerheid in Kameroen, zonder dat hij in dit verband enige concrete toelichting of een begin van bewijs voorlegt. Verzoeker kan dus niet overtuigen dat hij nog enig dienstig gegeven had kunnen aanbrengen dat het beslissingsproces had kunnen beïnvloeden, vaststelling die volstaat om te besluiten dat niet blijkt dat hij de schending van het hoorrecht met goed gevolg kan inroepen.

2.4.8. De aangevoerde middelen zijn, voor wat de tweede bestreden beslissing betreft, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS